

Sygn. akt II K 514/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – SSR Agnieszka Knade - Plaskacz

Protokolant – sekr. sądowy K. S.

przy udziale Prokuratora – -----

po rozpoznaniu w dniu 05/03/2018 roku

sprawy:

M. K.

c. J. i W. z domu (...)

ur. (...) w C.

oskarżonego o to, że:

w dniu 07 listopada 2017 roku około godziny 10.00 w m. C. ul. (...) w budynku Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej znieważała funkcjonariusza publicznego – starszego specjalistę pracy socjalnej MOPS C. K. N. (1) w czasie i związku z wykonywaniem przez nią obowiązków służbowych używając wobec w/w słów powszechnie uznawanych za obelżywe i wulgarne

-tj. o czyn z art. 226 § 1 kk

orzeka

I. uznając, iż wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. w związku z art. 67 § 1 k.k. prowadzone przeciwko **M. K.** postępowanie karne warunkowo umarza na okres 1 (jednego) roku tytułem próby od uprawomocnienia się wyroku;

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. nakłada na M. K. obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz K. N. (1) kwoty 100 (stu) złotych w terminie 2 (dwóch) miesięcy od uprawomocnienia się wyroku,

III. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt. 2 k.k. nakłada na M. K. obowiązek niezwłocznego (nie później niż w terminie dwóch tygodni od uprawomocnienia się wyroku) osobistego przeproszenia K. N. (1),

IV. na podstawie art. 624 k.p.k. zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych którymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 514/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. K. w dniu 07 listopada 2017 roku około godziny 10.00 udała się do Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w C.. K. N. (1) starszy specjalista pracy socjalnej MOPS C. jest pracownikiem socjalnym

odpowiedzialnym za udzielanie pomocy osobom zamieszkującym w rejonie zamieszkania M. K.. Podczas uzyskiwania od K. N. informacji dotyczących pomocy materialnej M. K. znieważyla K. N. (1) używając wobec niej, w obecności innych osób, słów powszechnie uznawanych za obelżywe i wulgarne. M. K. nie była dotychczas karana sądownie. Ma 46 lat, jest mężatką, matką dwójki dzieci, jest bezrobotna, korzysta z pomocy społecznej, nie była karana.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie uznanych za wiarygodne dowodów: zeznań K. N. – k. 4, wyjaśnień K. K. – k. 21, danych o karalności - k. 28, danych osobowych k.20.

Sąd zważył co następuje:

Żadnych racjonalnych wątpliwości nie budzi zasadność zarzutu przedstawionego oskarżonej, gdyż w świetle zebranych w sprawie dowodów jej sprawstwo i zawinienie jest bezsprzeczne. W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonej i zeznania pokrzywdzonej zasługują na wiarygodność. Relacja pokrzywdzonej cechuje się znaczną spójnością, konsekwencją i zgodnością z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Zeznania świadka są zbieżne z wyjaśnieniami oskarżonej, która przyznała się do winy i wskazała, że była w dniu zdarzenia zdenerwowana, nie ma więc powodu do kwestionowania ich prawdziwości.

Na wiarę zasługuje także karta karna, gdyż została sporządzona przez właściwe organy, w granicach ich kompetencji oraz w przypisanej prawem formie.

Żadnych wątpliwości nie budzi poprawność przyjętej w zarzucie kwalifikacji prawnej zachowania oskarżonej jako przestępstwa z art. 226 § 1 k.k. Niewątpliwie jest, że jakkolwiek pracownik socjalny nie jest funkcjonariuszem publicznym, to jednak w świetle art. 121 ust. 2 ustawy z dnia 12.03.2004r. o Pomocy Społecznej przysługuje jej ochrona prawna należna funkcjonariuszowi publicznemu podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, a to oznacza, że skoro pokrzywdzona wykonywała swoje obowiązki kiedy oskarżona dopuściła się jej znieważenia słowami opisanymi w protokole zeznań pokrzywdzonej to popełniono czyn kwalifikowany z art. 226 § 1 k.k.

Społeczna szkodliwość czynu oskarżonej nie jest znaczna. Wystąpiła ona wprawdzie przeciwko istotnemu dobru prawnemu, naruszając również dobra prawne samej pokrzywdzonej, to jednak nie dopuściła się drastycznego, szczególnie dotkliwego naruszenia w tym zakresie. Pokrzywdzona poza dyskomfortem spowodowanym działaniem oskarżonej nie poniosła dotkliwszego pokrzywdzenia.

Sąd uznał, że również stopień zawinienia oskarżonej nie jest znaczny. Wprawdzie oskarżona bez jakiegokolwiek powodu znieważyla pracownika pomocy społecznej, czyniąc to w sposób wulgarny i niekulturalny, to jednak przyjąć należy, że zachowanie jej miało charakter incydentu. To pomniejszało zawinienie oskarżonej, która przyznała się do winy i wyraziła skruchę.

Działanie oskarżonej uznane być musi za naganne i wymagające napiętnowania, niemniej jednak okoliczności sprawy nie pozwalają na uznanie jej za osobę zdemoralizowaną.

W ocenie Sądu zachodzą zatem przesłanki uzasadniające warunkowe umorzenia postępowania przeciwko oskarżonej. Zgodnie z art. 66 § 1 i 2 k.k. sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Warunkowego umorzenia nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 5 lata pozbawienia wolności. Instytucja warunkowego umorzenia powinna, zgodnie z założeniami ustawodawcy, przyczynić się do likwidacji konfliktu wywołanego przestępstwem i znajdować szersze zastosowanie tam, gdzie nie ma potrzeby, ze względu na cele kary, jej wymierzania, a nawet kontynuowania postępowania karnego i doprowadzania do wyroku skazującego.

Warunkowe umorzenie niniejszego postępowania będzie wystarczające do skłonienia oskarżonej do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości. Okres jednego roku próby powinien wystarczyć do weryfikacji prognozy kryminologicznej.

Sąd, dla wzmocnienia wychowawczego oddziaływania postępowania karnego, zobowiązał oskarżoną na podstawie art. 67 § 3 k.k. do zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz K. N. (1) kwoty stu złotych w terminie 2 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku. W ocenie Sądu orzekając obowiązek zadośćuczynienia jako środek probacyjny w ramach art. 67 § 3 k.k., określić należy termin wykonania tego obowiązku, który pozwoli oskarżonej w sposób realny go wykonać. Z wykładni językowej art. 67 § 3 k.k. jednoznacznie wynika, że przepis ten wyraźnie czyni rozróżnienie między obowiązkami (do których zalicza zobowiązanie sprawcy do naprawienia szkody w całości lub w części oraz zobowiązanie oskarżonego do informowania sądu lub kuratora o przebiegu okresu próby; przeproszenia pokrzywdzonego; wykonywania obowiązku łóżenia na utrzymanie innej osoby i powstrzymywania się od nadużywania alkoholu lub używania innych środków odurzających, poddania się terapii, w szczególności psychoterapii lub psychoedukacji, uczestnictwa w oddziaływaniach korekcyjno-edukacyjnych, powstrzymania się od kontaktowania się z pokrzywdzonym lub innymi osobami w określony sposób lub zbliżania się do pokrzywdzonego lub innych osób, opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym) a środkami karnymi (tj. świadczeniem pieniężnym wymienionym w art. 39 pkt 7 k.k. oraz zakazem prowadzenia pojazdów mechanicznych wymienionym w art. 39 pkt 3 k.k.). O tym, że tak jest świadczy użyta po spójniku "a" partykuła "ponadto", która nawiązując do wcześniej wymienionych obowiązków, wprowadza jednak odrębne od nich środki karne. W sytuacji nałożenia obowiązków probacyjnych sąd zobowiązany jest do określenia czasu i sposobu ich wykonania – na co wskazuje przepis art. 67§4 poprzez swoje odwołanie do art. 74 § 1 k.k., który należy stosować odpowiednio. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2003 r. w sprawie WA 55/03, wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 27 czerwca 2012 r. V KK 169/12). Sąd podziela przy tym pogląd wyrażony w doktrynie, że w ramach warunkowego umorzenia postępowania obowiązek naprawienia szkody ma charakter nie tylko kompensacyjny, lecz także wychowawczy i prognostyczny (por. Kodeks karny. Część ogólna. Tom II. Część II. Komentarz do art. 53-116, wyd. V, (red.) W. Wróbel, A. Zoll).

Na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt. 2 k.k. Sąd nałożył na M. K. obowiązek niezwłocznego (nie później niż w terminie dwóch tygodni od uprawomocnienia się wyroku) osobistego przeproszenia K. N. (1). Przeproszenie pokrzywdzonego jest jednym z elementów probacyjnych przewidzianych na wypadek warunkowego umorzenia postępowania karnego. Określenie formy i czasu, w jakim ma dojść do przeproszenia pokrzywdzonego, powinno zostać określone w wyroku. Sąd podziela przy tym pogląd, że regułą powinno być niezwłoczne przeproszenie pokrzywdzonego, forma zaś powinna być uzależniona od charakteru wyrządzonej pokrzywdzonemu krzywdy (por. uchwała SN z 29.1.1971 r., VI KZP 26/69, OSNKW 1971, Nr 3, poz. 33). Osobiste i niezwłoczne przeproszenie pokrzywdzonej ma więc wymiar wychowawczy.

Sytuacja majątkowa oskarżonej powoduje, że nie może ona bez uszczerbku dla własnego utrzymania ponieść kosztów postępowania.